

ნოდარ ლომოური

ნუ დაგპარგავთი ეროვნულ ღირსებასა და მრავალსაუკუნოვან ტრადიციებს

ჩვენი ჟურნალისთვის მე კარგა ხნის წინ დავეგეგმე თავისებური მოგონებები დამეწერა ჩემი თაობის მიერ ბავშვობის წლებიდან განვლილი უაღრესად რთული, მრავალი წინააღმდეგობით აღსავსე გზის შესახებ; იმ ურთულეს, უმძიმეს პოლიტიკურ, ეკონომიკურ და იდეოლოგიურ კოლიზიებზე, რომელშიაც ჩვენი თაობა იზრდებოდა, ყალიბდებოდა და შემდგომ მოღვაწეობდა კიდევც.

ამ ჩემი მოგონებების წერა მე დავიწყე და საეპოო მასალაც შევკრიბე, მაგრამ იმ საშინელმა ვითარებამ, რაც დღეს ზდება ჩვენს გარემოცვაში, ყოველგვარ მოლოდინს გადააჭარბა და ჩემი ეროვნული განცდის, ჩემი ინტელექტუალური ცნობიერების, ჩემი ხანგრძლივი და მრავალმხრივი გამოცდილების გათვალისწინებით, ჩემს მოვალეობად ჩავთვალე, ამ საზარელ მოვლენებს გამოვხმაურებოდი და ჩემეული მიუდგომელი შეფასება მიმეცა.

არ ვაპირებ შევეხო ყველაფერს, რაც დღეს ზდება. მაგალითად, მე სრულიად არ მაინტერესებს ახალაიას, მერაბიშვილის, ჭიაბერაშვილის და მისთანათა დაპატიმრებანი. ეს კლანი რომ მთლიანად დასაკავებელი და მკაცრად დასასჯელია, ეს ძალიან დიდი ხანია ვიცოდით და ველოდით, რომ ბოლოს და ბოლოს დადებოდა დრო, როცა კანონით ყველას დამსახურებისამებრ მიეგებოდა.

ამჟამად მინდა დავიწყო იმ საზარელი აქციის შეფასებით, რომელიც 17 მაისს მოხდა. მე მრავალი ეროვნული თვითცნობიერების შემბლადავი და ძალისმიერად დამამცირებელი აქციის მომსწრე ვარ, მაგრამ ის, რაც 17 მაისს თბილისში მოხდა, ყოველ ზღვარს აჭარბებს. ამ აქციის შესახებ ყველაფერი კარგად ითქვა, ამიტომ მის აღწერას არ დავიწყებ. 17 მაისი ყოფილა არატრადიციული სექსუალური ორიენტაციის მიმდევართა საერთაშორისო დღე. ჩვენთან ამის შესახებ არაფერი იყო ცნობილი, თუმცა შარშან ამ დღეს ყოფილა პირველი მცდელობა ამ ამაზრზენი სექსტის* მიმდევართა

* ჩვენ ამ ავტორისეულ ტერმინს შეგნებულად ვტოვებთ, რადგან ლგბტ-ს ანტიქრისტიან ორგანიზატორებს ამორალიზმის საჯარო ქადაგება დოგმატის რანგში ჰყავთ აფხანლი (რედ.).

საჯაროდ გამოსვლისა, მაგრამ აი წელს, ამ ჰომოსექსუალებმა (მათ ათას სხვა სახელსაც უწოდებენ) საზეიმო აღლუმის მოწყობა განიზრახეს, თანაც ხელისუფლების ნებართვით.

მართალია, საკმაოდ მრავალრიცხოვან მოწინააღმდეგეთა და, რაც მთავარია, სამღვდელოების აქტიურობის წყალობით, რუსთაველის პროსპექტზე ქაშვეთის წინ მისი ორგანიზება ვერ მოხერხდა, მაგრამ რამდენიმე ადგილას ეს აქცია მაინც მოეწყო, მოხდა შეტაკებაც, ვილაცები დაშავდნენ, ვილაცები დაისაჯნენ. რაც მთავარია, ამას მოჰყვა გაუთავებელი დისკუსიები, დადანაშაულება ამ აქციის ვითომ დამრბევთა და, საერთოდ, მედიის სრულიად გაუმართლებელი ქმედებები.¹

არაჯანსაღი სექსუალური ურთიერთობა, ანუ როგორც ჩვენი თაობა მას ეძახდა, „პედერასტობა“ ჩვენს ქვეყანაში დიდი ხანია, როგორც ჩანს, არსებობდა... ჩემი თაობა კარგად იცნობდა თბილისში მცხოვრებ და სხვადასხვა დარგში დასაქმებულ მამათმავლებს, მაგრამ ყოველივე ეს დაფარული იყო და ამის არც აფიშირება და, მით უფრო, არც აგიტაცია არ ხდებოდა. ამიტომ მათ არც არავინ ავიწროებდა და არც დევნიდა.

მაშ, რა მოხდა ამჟამად, რა შეიცვალა ჩვენს ფსიქიკაში, ეროვნულ თვითშეგნებაში, ტრადიციულ ქართველობაში?!

მე ღრმად ვარ დარწმუნებული, რომ ეს ამაზრზენი ცვლილება ჩვენს ეროვნულ შეგნებაში მჭიდროდ არის დაკავშირებული „ვარდების რევოლუციის“ შემდეგ საქართველოში მომხდარ განათლების ვაი-რეფორმასთან, რომლის რეალური გამტარებელი იყო მაშინდელი მესაჭე ჩვენი განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროსი, ვინმე ლომაია. ამ საშინელი ვითომ-რეფორმის შემდეგ უდიდესი დარტყმა მიაღვა ქართულ განათლებასა და მეცნიერებას, ამ სფეროში ვითომ ევროპული სტანდარტების მიხედვით ე. წ. გლობალიზაცია განხორციელდა. ყოველივე ამის შესახებ ბევრი ითქვა, ბევრი დაიწერა, მოგვიანებით მცდელობაც იყო თითქოს რაღაცის გამო-სწორებისა, მაგრამ რეფორმით გამოწვეულ მორალურ-ინტელექტუალურ ნაკლოვანებათა აღმოფხვრა დღემდე ვერ ხერხდება. და აი, ის რაც 17 მაისს მოხდა თბილისში, მე მჯერა, რომ სწორედ იმ ლომაიასეული ღონისძიების შედეგია. ამასთან დაკავშირებით უნებურად გამიჩნდა კითხვა სად არის ამჟამად ლომაია?! სად არის შეფარებული, რატომ არ დგება მისი პასუხისმგებლობის საკითხი?! მის მიერ ჩატარებული ღონისძიებები ხომ უბრალო შეცდომები არ იყო, ეს იყო მიზანმიმართული ანტიეროვნული დანაშაული და ნუთუ მას უნდა ეპატიოს ეს ეროვნული დალატი?!

* * *

მაისის თვის ბოლოს მე კიდევ ერთმა გარემოებამ ჩამაგდო შოკში.

¹ ეს ყველაფერი დღემდე გრძელდება.

ვითარება სრულიად მოულოდნელიც იყო, რადგან იგი დაკავშირებული აღმოჩნდა ჩვენი მასმედიის ისეთ პატივსაცემ სატელევიზიო არხთან, როგორც არის „ერთსულოვნება“, და რომლის მიმართ მე გარკვეული მოწიწებაც გამაჩნია. და აი, „ერთსულოვნების“ საღამოს გადაცემაში ორჯერ ზედიზედ (მეონი ორი დღის ინტერვალით) გადაიკა ამაზრზენი კადრები, რომლებიც შეეხებოდა ჩერქეზთა, ანუ იმ დროისთვის უკვე ჩამოყალიბებული „კავკასიის მთიელ ხალხთა კონფედერაციის“ ლიდერის, კგბ-ს ყოფილი მაღალჩინოსნის ჯოხარ დუდაევის პიროვნებას. ჯ. დუდაევზე დაწერილებით ყვებოდა მისი მეუღლე, ყოველმხრივ აქებდა მას და, რაც ჩვენთვის განსაკუთრებით ამაზრზენი იყო, აქვე გაშუქდა კადრები დუდაევის უახლოესი მეგობრის, ზვიად გამსახურდიას ურთიერთობისა დუდაევთან და ჩერქეზული სამხედრო ძალების მონაწილეობისა 1991-93 წწ. აფხაზეთის ომში. ეს ფაქტები ხომ სრულად არის გაშუქებული ისტორიოგრაფიაში, განსაკუთრებით მოსკოველი მეცნიერის *სევტლანა ჩერვონაიას* და ცნობილი სპეციალისტის *ზურაბ ჰაპასკირის* ნაშრომში. მეც საკმაოდ მაქვს ამ თემაზე დაწერილი.² დღეს კარგად არის ცნობილი, რა აღმაშფოთებელი როლი შეასრულა აფხაზეთის ომში „კავკასიის მთიელ ხალხთა კონფედერაციამ“, როგორ დაიკავეს მათ აფხაზ სეპარატისტებთან ერთად ქ. გაგრა, სადაც უდიდესი სისასტიკით გაუსწორდნენ არა მარტო ქართველ შეიარაღებულ ძალებს, არამედ აქაურ მცხოვრებთაც და როგორ თამაშობდნენ ისინი ფეხბურთს ქართველი ახალგაზრდების მოკვეთილი თავებით. ამას ხელმძღვანელობდა ჩერქეზთა რაზმების მეთაური შამილ ბასაევი. ამის შემდეგ როგორ შეიძლებოდა ქართული ტელევიზიით, მით უფრო საპატრიარქოს არხით, ამ კადრების ორგზისი გაშვება?! ნურავინ იტყვის, რომ აქ რაღაც გაყალბება, რაღაც პოლიტიკური შოუს მოწყობის მცდელობა იყო. ეს არის აბსოლუტურად ზუსტად დადასტურებული პროკაციული ქმედება.

ბუნებრივი და კანონზომიერია, რომ აქვე წამოიჭრა, უფრო სწორედ განახლდა, ყოველმხრივ უარყოფითი დამოკიდებულება ზვიად გამსახურდიას მიმართ, რამდენადაც სწორედ ის იყო ინიციატორი და შემოქმედი იმ ანტიეროვნული, ერის მიმართ მოღალატური ქმედებებისა, რომლებიც განხორციელდა აფხაზური ომის მიმდინარეობის დროს.³ აქვე მინდა დავაფიქსირო

² იხ. ჩემი „ძირბველი ქართული მხარის — „აფხაზეთის ისტორიისათვის“ (რეზიუმე რუსულ და ინგლისურ ენებზე), აქვე არის ჩამონათვალი იმ 26 წერილისა და ნაშრომისა, რომელიც ეხება აფხაზეთის პრობლემას, თბ., 2008. შეად. „საქართველო წარსული საუკუნის ბოლოს და ედუარდ შევარდნაძე“, თბ., 2011 წ.

³ იხ. კრებული „სიძნობელი ზვიად გამსახურდიას შესახებ“, შემდგ. თ. ჭანტურიშვილი, თბ., 1999; *ვიქტორ რეზილაძე*, ბოროტება, მისი ნიღბები და მისი გამოვლინება საქართველოში, თბ., 2006; აგრეთვე, ეროვნული მოძრაობის დამფუძნებელთა არაერთი საგანგებო გამოხმაურება.

ჩემი პირადი დამოკიდებულება ზვიად გამსახურდიას მიმართ. მე და ჩემი გარემოცვა იმთავითვე საკმაოდ უნდობლად შეხვდა მის ხელისუფლებაში მოსვლას და შემდეგ მისი ყველა ქმედება ნებისმიერ ასპარეზზე ამ ჩვენს უნდობლობას განამტკიცებდა. მე პირადად არასდროს მილიარებია იგი საქართველოს პრეზიდენტად (ე. წ. „პირველ პრეზიდენტად“). ჩემთვის დღემდე, ზნეობრივი და ეროვნული მოთხოვნების მიხედვით, ერთადერთ პრეზიდენტად დამოუკიდებელ საქართველოში რჩება ელუარდ შევარდნაძე.

* * *

დღეს ჩვენი ქვეყნის ხელისუფლების მეთაურად მოგვევლინა ჭეშმარიტად გულშემატკივარი და მოყვარული თავისი ქვეყნისა და ხალხისა — ბიძინა ივანიშვილი და გაჩნდა იმედი, თანაც სრულიად საფუძვლიანი, რომ ჩვენი მომავალი ერის ინტერესების გათვალისწინებითა და ეროვნული მოთხოვნების შესაბამისად წარიმართება. შესაბამისად, უნდა ვივარაუდოთ, რომ ცოტა ხანში ხალხი ღირსეულ პრეზიდენტს აირჩევს.

მაგრამ ისიც უნდა მივიღოთ მხედველობაში, რომ ბიძინა ივანიშვილს ურთულეს ვითარებაში უწევს მოღვაწეობა. იგი ხშირად იძულებულია, ანგარიში გაუწიოს ჯერ კიდევ შემორჩენილ ე. წ. პრეზიდენტს და მის გარშემო დარაზმულ „ნაცმოძრაობის“ საზარელ გუნდს. ამასთან, წამდაუწუმ ჩნდება უდიდესი გართულებები, როგორც ქვეყნის შიგნით, ისე საერთაშორისო ასპარეზზე. რად ღირს თუნდაც ჩვენი მეომრების დაღუპვა ავღანეთში, ეს ჩვენი უდიდესი ეროვნული ტრაგედიაა!

მაგრამ მაინც გვრჩება იმედი, იმედი უკეთესი და ღირსეული მომავლისა!

